

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο πενταμελές τμήμα)
της 18ης Σεπτεμβρίου 1995 *

Στην υπόθεση T-167/94,

Detlef Nölle, υπό την εμπορική επωνυμία «Eugen Nölle», κάτοικος Remscheid (Γερμανία), εκπροσωπούμενος από τον Frank Montag και τον Hans-Joachim Prieß, δικηγόρους, Βρυξέλλες,

ενάγων,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τους Jorge Monteiro και Jürgen Huber, νομικούς συμβούλους, επικουρούμενους από τους Hans-Jürgen Rabe και Georg Berrisch, δικηγόρους, Αμβούργο και Βρυξέλλες, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Bruno Eynard, διευθυντή της Διευθύνσεως Νομικών Υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

και

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Eric White, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον Claus-Michael Harpe, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασθέντα στην Επιτροπή, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

εναγομένων,

που έχει ως αντικείμενο αγωγή, ασκηθείσα δυνάμει των άρθρων 178 και 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται η αποκατάσταση της ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη η ενάγουσα επιχείρηση λόγω της εκδόσεως του κανονισμού (ΕΟΚ) 725/89 του Συμβουλίου, της 20ής Μαρτίου 1989, για την επιβολή οριστικού δασμού αντνιτάμπινγκ στις εισαγωγές ψηκτρών και πινέλων για χρωμάτισμα, επίχρωση και βερνίκωμα και παρόμοιων ψηκτρών και πινέλων, καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, και για την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού αντνιτάμπινγκ που επιβάλλεται στις εισαγωγές αυτές, ο οποίος κηρύχθηκε ανίσχυρος με την απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Οκτωβρίου 1991, C-16/90, Nölle (Συλλογή 1991, σ. I-5163),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πρώτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους J. L. Cruz Vilaça, Πρόεδρος, D. P. M. Barrington, H. Kirschner, A. Καλογερόπουλο και την V. Tiili, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 18ης Μαΐου 1995,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το ιστορικό της διαφοράς

- 1 Κατόπιν καταγγελίας που κατέθεσε τον Απρίλιο του 1986 η Fédération européenne de l'industrie de la brosse et de la pinceauterie (Ευρωπαϊκή Ομοσπονδία της Βιομηχανίας Ψηκτρών και Πινέλων, στο εξής: FEIBP) κινήθηκε διαδικασία αντιντάμπινγκ που αφορούσε τις εισαγωγές ορισμένων τύπων ψηκτρών και πινέλων καταγωγής Κίνας. Η έρευνα που διεξήγαγε η Επιτροπή περατώθηκε προσωρινώς κατόπιν της αναλήψεως εκ μέρους της κινεζικής επιχειρήσεως China National Native Produce & Animal By-Products Import & Export Corporation (στο εξής: China National) της υποχρεώσεως περιορισμού των εξαγωγών προς την Κοινότητα. Η υποχρέωση αυτή έγινε αποδεκτή με την απόφαση 87/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1987 (ΕΕ L 46, σ. 45, στο εξής: απόφαση 87/104).

- 2 Η προσωρινώς περατωθείσα, κατ' αυτόν τον τρόπο, διαδικασία κινήθηκε εκ νέου από την Επιτροπή κατόπιν νέας καταγγελίας που κατέθεσε η FEIBP, λόγω της μη τηρήσεως της υποχρεώσεως που είχε αναλάβει η China National. Τα ενδιαφερόμενα μέρη ενημερώθηκαν σχετικά με τη δημοσίευση ανακοινώσεως για την έναρξη διαδικασίας αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές στην Κοινότητα ορισμένων ψηκτρών και πινέλων για ζωγραφική, επιχρυσωση, βερνίκωμα ή παρόμοιων ψηκτρών και πινέλων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας (ΕΕ 1988, C 257, σ. 5). Αφού διαπίστωσε ότι οι εισαγωγές στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και στο Ηνωμένο Βασίλειο των οικείων προϊόντων προελεύσεως Κίνας είχαν υπερβεί αισθητά, αυτές μόνο, τη συνολική ποσότητα των εισαγωγών που καθορίζεται βάσει της αναληφθείσας υποχρεώσεως, η Επιτροπή, με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3052/88, της 29ης Σεπτεμβρίου 1988, για τη θέσπιση προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων ψηκτρών και πινέλων για ζωγραφική, επίχρυση και βερνίκωμα και παρόμοιων ψηκτρών και πινέλων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας (ΕΕ L 272, σ. 16, στο εξής: κανονισμός 3052/88), επέβαλε προσωρινό δασμό αντιντάμπινγκ με συντελεστή ad valorem 69 % επί της καθαρής τιμής ανά τεμάχιο των επίμαχων προϊόντων.

- 3 Στις 20 Μαρτίου 1989, το Συμβούλιο επικύρωσε τον προσωρινό δασμό αντιντάμπινγκ που επέβαλε η Επιτροπή, και, με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 725/89, της ίδιας ημερομηνίας, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ψηκτρών και πινέλων για ζωγραφική, επίχρωση και βερνίκωμα και παρόμοιων ψηκτρών και πινέλων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, και για την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ που επιβάλλεται στις εισαγωγές αυτές (ΕΕ L 79, σ. 24, στο εξής: κανονισμός 725/89), επέβαλε οριστικό δασμό, ο συντελεστής του οποίου ήταν όμοιος προς τον συντελεστή του προσωρινού δασμού.
- 4 Στις 21 Νοεμβρίου 1988, 8 Φεβρουαρίου και 14 Φεβρουαρίου 1989, η επιχείρηση Eugen Nölle (στο εξής: Nölle) έθεσε σε ελεύθερη κυκλοφορία στην Κοινότητα τρεις παρτίδες ψηκτρών και πινέλων χρωματίσματος και καθαρισμού για τις οποίες το Hauptzollamt Bremen-Freihafen (στο εξής: Hauptzollamt) ζήτησε την καταβολή του προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ που προέβλεπε ο κανονισμός 3052/88. Σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 4, του εν λόγω κανονισμού, η Nölle συνέστησε εγγύηση ίση προς το οφειλόμενο ποσό, το οποίο ανερχόταν σε 52 400 γερμανικά μάρκα (DM). Με τρεις αποφάσεις της 14ης Απριλίου 1989, το Hauptzollamt ζήτησε από τη Nölle την καταβολή ποσού 51 217,40 DM, ίσου προς τον οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ που επέβαλε ο κανονισμός 725/89.
- 5 Θεωρώντας ότι οι τρεις αυτές αποφάσεις ήταν παράνομες επειδή ο κανονισμός επί του οποίου στηρίζονταν είχε εκδοθεί κατά παράβαση ιεραρχικώς υπέρτερων κοινοτικών κανόνων, η Nölle υπέβαλε καταρχάς διοικητική ένσταση στο Hauptzollamt, η οποία απορρίφθηκε, στη συνέχεια δε άσκησε προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του Finanzgericht Bremen κατά των αποφάσεων αυτών.
- 6 Στις 22 Ιανουαρίου 1990 το εθνικό δικαστήριο υπέβαλε στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα σχετικά με το κύρος του κανονισμού 725/89. Η εν λόγω προδικαστική παραπομπή στο Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, συνοδεύτηκε από αναστολή εκτελέσεως των προσβαλλομένων αποφάσεων.
- 7 Με την απόφασή του της 22ας Οκτωβρίου 1991 το Δικαστήριο κήρυξε τον κανονισμό 725/89 ανίσχυρο, με το σκεπτικό ότι η κανονική αξία των επίμαχων προϊόντων δεν καθορίστηκε με «τρόπο κατάλληλο και μη στερούμενο λογικής»,

κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 5, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 2423/88 του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 1988, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ L 209, σ. 1, στο εξής: βασικός κανονισμός). Με την απόφαση αυτή, το Δικαστήριο έκρινε ότι ο Nölle είχε προσκομίσει, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας αντιντάμπινγκ, επαρκή στοιχεία για να «δημιουργήσουν αμφιβολίες ως προς την καταλληλότητα και το εύλογο της επιλογής της Σρι Λάνκα ως χώρας αναφοράς» προκειμένου να καθορισθεί η κανονική αξία και ότι η Επιτροπή και το Συμβούλιο δεν κατέβαλαν «σοβαρή και επαρκή προσπάθεια για να εξετάσουν αν η Ταϊβάν μπορούσε να θεωρηθεί ως κατάλληλη χώρα αναφοράς», όπως είχε προτείνει ο Nölle (απόφαση επί της υποθέσεως C-16/90, Nölle, Συλλογή 1991, σ. I-5163).

- 8 Κατόπιν της αποφάσεως του Δικαστηρίου, το Finanzgericht Bremen με διάταξη της 21ης Ιανουαρίου 1992 περάτωσε τη διαδικασία και με διάταξη της 31ης Ιουλίου 1992 καταδίκασε το Hauptzollamt στα δικαστικά έξοδα. Τα έξοδα αυτά ορίστηκαν, κατά τις εφαρμοστέες διατάξεις του γερμανικού δικαίου, σε 10 941,40 DM, εντόκως προς 4 % από της ημερομηνίας της υποβολής του σχετικού αιτήματος.
- 9 Με έγγραφο της 30ής Ιουνίου 1992 που απηύθυνε στο Συμβούλιο και στην Επιτροπή, ο Nölle ζήτησε την αποκατάσταση της ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη λόγω της εκδόσεως του κανονισμού 725/89, ο οποίος κηρύχθηκε ανίσχυρος. Η ζημία που ισχυρίζεται ότι υπέστη συνίσταται, αφενός, στην καταβολή τραπεζικών τόκων ύψους 50 188,15 DM επί των ποσών τα οποία είχε δανειστεί για να εξοφλήσει τον δασμό αντιντάμπινγκ, κατόπιν άλλων αποφάσεων της τελωνειακής διοικήσεως τις οποίες δεν αμφισβήτησε δικαστικώς και, αφετέρου, στα έξοδα δικαστικής εκπροσωπήσεως που υπολογίζονται σε 39 424,88 DM. Με έγγραφα της 22ας Ιουλίου και της 30ής Νοεμβρίου 1992 αντίστοιχως, το Συμβούλιο και η Επιτροπή απέρριψαν το αίτημα αυτό.
- 10 Κατόπιν αυτού, στις 22 Σεπτεμβρίου 1993 η Nölle άσκησε την παρούσα αγωγή ενώπιον του Δικαστηρίου η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό C-326/93.

- 11 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 4 της αποφάσεως 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993, περί τροποποίησης της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ, περί ιδρύσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 144, σ. 21), η υπόθεση παραπέμφθηκε, με διάταξη του Δικαστηρίου της 18ης Απριλίου 1994, ενώπιον του Πρωτοδικείου, όπου πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-167/94.
- 12 Με απόφαση του Πρωτοδικείου της 2ας Ιουνίου 1994, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο πρώτο πενταμελές τμήμα στο οποίο συνακολούθως παραπέμφθηκε η υπόθεση. Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πρώτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Εν τούτοις, οι διάδικοι κλήθηκαν από το Πρωτοδικείο να απαντήσουν σε ορισμένες γραπτές ερωτήσεις. Οι διάδικοι συμμορφώθηκαν στην πρόσκληση του Πρωτοδικείου, δεδομένου ότι η ενάγουσα κατέθεσε τις απαντήσεις της στις 19 Απριλίου 1994 και τα εναγόμενα όργανα στις 20 Απριλίου 1994. Το Πρωτοδικείο άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων και τις απαντήσεις τους στις προφορικές ερωτήσεις που τους υπέβαλε κατά τη δημόσια συνεδρίαση που διεξήχθη στις 18 Μαΐου 1995.

Αιτήματα των διαδίκων

- 13 Η ενάγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να καταδικάσει την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα στην καταβολή ποσού 79 834,45 DM, εντόκως προς 8 % από τις 3 Ιουλίου 1992·

— να καταδικάσει τα εναγόμενα όργανα στα δικαστικά έξοδα.

14 Το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την αγωγή·

— να καταδικάσει την ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.

15 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την αγωγή ως απαράδεκτη·

— επικουρικώς, να απορρίψει την αγωγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

16 Με τα υπομνήματα αντικρούσεως που κατέθεσαν η Επιτροπή και το Συμβούλιο υποστηρίζουν ότι η αγωγή είναι απαράδεκτη.

17 Κατά το Συμβούλιο, το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 19 του Οργανισμού (ΕΟΚ) του Δικαστηρίου και του άρθρου 38, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, κατά τις

οποίες το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει, μεταξύ άλλων, να περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των προβαλλομένων ισχυρισμών.

- 18 Το Συμβούλιο επικαλείται την απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1990, T-64/89, Automec κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. II-367), με την οποία το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το δικόγραφο της αγωγής με την οποία ζητείται η αποκατάσταση των ζημιών που προκάλεσε κοινοτικό όργανο πρέπει να περιλαμβάνει στοιχεία επιτρέποντα την εξατομίκευση της συμπεριφοράς που ο ενάγων προσάπτει στο θεσμικό όργανο, καθώς και τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι υφίσταται αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της συμπεριφοράς και της ζημίας την οποία ισχυρίζεται ότι υπέστη. Το Συμβούλιο θεωρεί ότι από την υπό κρίση αγωγή δεν προκύπτει σαφώς ούτε σε ποια πράξη ή παράλειψη των κοινοτικών οργάνων η ενάγουσα στηρίζει το αίτημα αποζημιώσεως ούτε η αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της προβαλλομένης πράξεως ή παραλείψεως και της ζημίας που υπέστη. Ειδικότερα, στην αγωγή δεν εκτίθεται με σαφήνεια και ακρίβεια αν η προβαλλόμενη ζημία οφείλεται στην έκδοση του ακυρωθέντος κανονισμού ή στην πεπλανημένη επιλογή της Σρι Λάνκα ως χώρας αναφοράς ή ακόμη στο ότι η Επιτροπή παρέλειψε να εξετάσει αν η Ταιβάν μπορούσε ενδεχομένως να αποτελέσει καταλληλότερη χώρα αναφοράς.
- 19 Το Συμβούλιο φρονεί τέλος ότι η αγωγή δεν περιέχει κανένα στοιχείο από το οποίο να προκύπτει η ύπαρξη αιτιώδους συναφείας μεταξύ της συμπεριφοράς των κοινοτικών οργάνων και της προβαλλομένης ζημίας και ότι για πρώτη φορά στο στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως, κατά παράβαση του άρθρου 42, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, η ενάγουσα επικαλέστηκε περιστάσεις που δικαιολογούν την ύπαρξη τέτοιας συναφείας, οπότε η υπό κρίση αγωγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.
- 20 Η Επιτροπή θεωρεί επίσης ότι η αγωγή δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 38, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου. Κατά την Επιτροπή, η ενάγουσα δεν εκθέτει σε κανένα σημείο του δικογράφου της αγωγής της γιατί η παραβίαση του κανόνα δικαίου στην οποία στηρίχθηκε το Δικαστήριο για να κηρύξει ανίσχυρο τον κανονισμό 725/89 προκάλεσε ακριβώς την προβαλλόμενη ζημία. Επισημαίνει ότι η ενάγουσα δεν επικαλέστηκε περιστάσεις που να δικαιολογούν την ύπαρξη αιτιώδους συναφείας μεταξύ της προβαλλομένης ζημίας και των πταισμάτων που προσάπτονται στους εναγομένους παρά μόνο κατά το στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως,

αντιθέτως προς ό,τι προβλέπεται στο άρθρο 42, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

- 21 Η Επιτροπή προβάλλει έναν δεύτερο ισχυρισμό κατά του παραδεκτού της αγωγής, ισχυριζόμενη ότι τα ποσά που αναφέρει η ενάγουσα ως ζημία την οποία υπέστη δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο διεκδικήσεως στο πλαίσιο αγωγής στηριζόμενης στο άρθρο 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ. Κατά την Επιτροπή, αγωγή αποζημιώσεως στηριζόμενη στο άρθρο αυτό δεν μπορεί να είναι παραδεκτή, εκτός αν η ενάγουσα εξάντλησε προηγουμένως τα μέσα παροχής ενδίκου προστασίας που προβλέπει η εθνική έννομη τάξη. Η Επιτροπή φρονεί ότι το ίδιο πρέπει να ισχύει κατά μείζονα λόγο όταν το κοινοτικό δίκαιο παραπέμπει σε τελική ανάλυση στο εθνικό δίκαιο, πράγμα που συμβαίνει εν προκειμένω.
- 22 Ειδικότερα, όσον αφορά το αίτημα επιστροφής των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η Nölle κατά τη διαδικασία ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, η Επιτροπή επικαλείται το άρθρο 104, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το οποίο προβλέπει ότι τα εθνικά δικαστήρια είναι αρμόδια να αποφασίζουν επί των εξόδων της διαδικασίας εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το ζήτημα των εξόδων ρυθμίστηκε επομένως οριστικά από το γερμανικό δικαστήριο. Υπογραμμίζει ότι, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, το Hauptzollamt επέστρεψε πράγματι στην ενάγουσα έξοδα ανερχόμενα σε 10 941,40 DM, οπότε τα πλεονάζοντα έξοδα, τα οποία δεν επεστράφησαν κατά τον εφαρμοστέο στην εθνική ένδικη διαδικασία νόμο, δεν μπορούν να αποτελέσουν ζημία δυνάμενη να προβληθεί στο πλαίσιο αγωγής αποζημιώσεως στηριζόμενης στο άρθρο 215 της Συνθήκης, άλλως το άρθρο 104, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου θα ήταν άνευ αντικειμένου.
- 23 Η Επιτροπή θεωρεί ότι ο ίδιος συλλογισμός ισχύει και για τη ζημία που συνίσταται στους τόκους που υποχρεώθηκε να καταβάλει η ενάγουσα στην τράπεζά της για τις πιστωτικές διευκολύνσεις που έθεσε στη διάθεσή της για την καταβολή του επιβληθέντος με τον κανονισμό 725/89 δασμού αντιντάμπινγκ. Όπως προκύπτει από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1430/79 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουλίου 1979, περί της επιστροφής ως αχρεωστήτως εισπραχθέντος ή της διαγραφής χρέους εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/015, σ. 162, στο εξής: κανονισμός 1430/79), το εθνικό δίκαιο ρυθμίζει κατ' αποκλειστικότητα κάθε ζήτημα που αφορά την καταβολή τόκων σχετικών με την επιστροφή των αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών. Κατά την Επιτροπή, η θεμελιώδης

αυτή νομοθετική διάταξη απεικονίζει την περίπτωση κατά την οποία η άσκηση του ιδίου δικαιώματος δεν είναι πλέον δυνατή σε κοινοτικό επίπεδο. Δεδομένου ότι ο κανονισμός 1430/79 δεν προβλέπει την καταβολή τόκων, η Επιτροπή θεωρεί ότι, ελλείψει ειδικών διατάξεων του κοινοτικού δικαίου, εφαρμόζονται εν προκειμένω οι διατάξεις του εθνικού δικαίου (απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Ιουνίου 1980, 130/79, Express Dairy Foods, Συλλογή τόμος 1980/II, σ. 271).

- 24 Τέλος, κατά την Επιτροπή, το γενικό συμφέρον αποκλείει στην παρούσα περίπτωση τη δυνατότητα της ενάγουσας να προσφύγει στη δικαιοσύνη. Το γεγονός ότι η αγωγή αποζημίωσης ασκήθηκε στις 25 Ιουνίου 1993, σχεδόν έξι μήνες μετά την εκ μέρους της Επιτροπής απόρριψη της αιτήσεως αποκαταστάσεως της προβαλλομένης ζημίας (έγγραφο που παρέλαβε στις 17 Δεκεμβρίου 1992), δημιουργεί πράγματι αμφιβολίες ως προς το παραδεκτό της, λαμβανομένων υπόψη των διατάξεων του άρθρου 43 του Οργανισμού (ΕΟΚ) του Δικαστηρίου. Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, καίτοι το Δικαστήριο έδωσε στο παρελθόν άλλη ερμηνεία του άρθρου 43 (απόφαση της 5ης Απριλίου 1973, 11/72, Giordano κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 511), σε πλέον πρόσφατη νομολογία του υπογράμμισε, ωστόσο, έντονα τον τυπικό και νομοθετικό χαρακτήρα των διατάξεων που αφορούν την προθεσμία ασκήσεως προσφυγής (διάταξη της 15ης Μαΐου 1991, C-122/90, Emsland-Stärke κατά Επιτροπής, μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή, και της 5ης Φεβρουαρίου 1992, C-59/91, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-525). Η Επιτροπή θεωρεί ότι εκ της συνδυασμένης εφαρμογής του άρθρου 43 του Οργανισμού (ΕΟΚ) του Δικαστηρίου και του άρθρου 173, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, το οποίο προβλέπει προθεσμία δύο μηνών για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως, προκύπτει ότι η αγωγή είναι εκπρόθεσμη. Η λύση αυτή συνάδει προς την αρχή της ασφάλειας δικαίου, εφόσον εξομοιώνει την ενάγουσα με κάθε άλλο εισαγωγέα του οποίου το αίτημα επιστροφής δασμών αντιντάμπινγκ απορρίπτεται από την Επιτροπή, κατά το άρθρο 16 του βασικού κανονισμού, και ο οποίος μπορεί να προσβάλει την εν λόγω απορριπτική απόφαση ενώπιον του κοινοτικού δικαστή μόνον εντός της προθεσμίας των δύο μηνών που προβλέπεται από το άρθρο 173, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης.

- 25 Η ενάγουσα υποστηρίζει ότι η αγωγή της δεν παρουσιάζει καμία ασάφεια όσον αφορά τον προσδιορισμό του πταίσματος των κοινοτικών αρχών. Από την αγωγή της προκύπτει σαφώς ότι το προβαλλόμενο πταίσμα συνίσταται στην έκδοση του κανονισμού 725/89, ο οποίος κηρύχθηκε ανίσχυρος από το Δικαστήριο. Όσον αφορά την αιτιώδη συνάφεια, η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι, με την αγωγή της, εξέθεσε κατά τρόπο σαφή και αδιαμφισβήτητο την ύπαρξη αιτιώδους συναφείας μεταξύ του προβαλλομένου πταίσματος και της ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη.

- 26 Εξάλλου, το αν τα εκτιθέμενα στην αγωγή περιστατικά αποδεικνύουν την ύπαρξη αιτιώδους συναφείας είναι ζήτημα ουσίας και όχι παραδεκτού.
- 27 Όσον αφορά τον ισχυρισμό που προβάλλει η Επιτροπή, με τον οποίο σκοπεύεται να κριθεί απαράδεκτο το αίτημα επιστροφής των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε και των τραπεζικών τόκων τους οποίους κατέβαλε για τον λόγο ότι τα εθνικά δικαστήρια έχουν ήδη αποφανθεί επί του θέματος, η ενάγουσα απαντά ότι πρόκειται, στην υπό κρίση περίπτωση, για ζήτημα ουσίας και όχι παραδεκτού. Εν πάση περιπτώσει, το εθνικό δίκαιο δεν μπορεί να ρυθμίσει οριστικά τα δικαιώματα που η ενάγουσα έλκει εκ του άρθρου 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης.
- 28 Επιπλέον, στο υπόμνημα απαντήσεως, η ενάγουσα υπογραμμίζει ότι τα ποσά την επιστροφή των οποίων ζητεί δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να χαρακτηρισθούν αποκλειστικά ως έξοδα δικαστικής αντιπροσωπεύσεως, καθόσον από τις αποδείξεις που έχουν επισυναφθεί στην αγωγή της προκύπτει ότι οι δικηγόροι της την εκπροσώπησαν επίσης ενώπιον πολλών τελωνειακών αρχών.
- 29 Ως προς τον ισχυρισμό που στηρίζεται στην όψιμη άσκηση της αγωγής, η ενάγουσα υπενθυμίζει ότι, όπως αναγνώρισε η ίδια η Επιτροπή, ο ισχυρισμός αυτός αντιφάσκει προς τη σχετική νομολογία του Δικαστηρίου και πρέπει κατά συνέπεια να απορριφθεί.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 30 Όσον αφορά, πρώτον, τον ισχυρισμό περί απαραδέκτου που προβάλλει η Επιτροπή, ο οποίος στηρίζεται στο γεγονός ότι η ενάγουσα δεν μπορούσε να ασκήσει την παρούσα αγωγή έξι μήνες μετά την απόρριψη της αιτήσεως αποκαταστάσεως της ζημίας την οποία θεωρεί ότι υπέστη, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά το άρθρο 43 του Οργανισμού (ΕΟΚ) του Δικαστηρίου, αξιώσεις κατά της Κοινότητας στο πεδίο της εξωσυμβατικής ευθύνης παραγράφονται μετά πέντε έτη από της επελεύσεως του ζημιολόγου γεγονότος. Η παραγραφή διακόπτεται είτε διά της προσφυγής που υποβάλλεται στο Δικαστήριο είτε διά της προηγούμενης αιτήσεως που ο ζημιωθείς απευθύνει στο

αρμόδιο όργανο της Κοινότητας, με την επιφύλαξη, στην τελευταία αυτή περίπτωση, ότι η προσφυγή πρέπει να κατατεθεί εντός της προθεσμίας δύο μηνών που προβλέπεται στο άρθρο 173 ή τεσσάρων μηνών που προβλέπεται στο άρθρο 175 της Συνθήκης ΕΟΚ. Κατά παγία νομολογία του Δικαστηρίου, το άρθρο 43 έχει ως μόνο σκοπό τη μετάθεση της εκπνοής της προθεσμίας των πέντε ετών όταν λόγω προσφυγής ή προηγούμενης αιτήσεως, που υποβλήθηκε μέσα στην προθεσμία αυτή, αρχίζουν να τρέχουν οι προθεσμίες που προβλέπονται στα άρθρα 173 και 175 και όχι τη σύντμηση της πενταετούς παραγραφής που θεσπίζει το άρθρο αυτό, εφόσον, όπως στην υπό κρίση περίπτωση, την αίτηση αποζημιώσεως που απευθύνεται στα κοινοτικά όργανα δεν ακολούθησε προσφυγή ακυρώσεως ή προσφυγή κατά παραλείψεως εντός των προθεσμιών που προβλέπονται συναφώς από τα άρθρα 173 και 175 της Συνθήκης (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1967, 5/66, 7/66 και 13/66 έως 24/66, Kampffmeyer κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 571, και προπαρατεθείσα απόφαση Giordano κατά Επιτροπής).

31 Δεδομένου ότι το πραγματικό περιστατικό που προκάλεσε την παρούσα αγωγή συνέβη στις 20 Μαρτίου 1989, ημερομηνία εκδόσεως του κανονισμού 725/89, ήτοι λιγότερο από πέντε έτη πριν από την κατάθεση της εν λόγω αγωγής, η αγωγή αυτή είναι παραδεκτή όσον αφορά την προθεσμία εντός της οποίας ασκήθηκε (προπαρατεθείσες αποφάσεις Kampffmeyer κ.λπ. κατά Επιτροπής, σ. 577, και Giordano κατά Επιτροπής, σκέψη 6).

32 Όσον αφορά, δεύτερον, τον ισχυρισμό που στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 19, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού (ΕΟΚ) του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται στο Πρωτοδικείο δυνάμει του άρθρου 46, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω οργανισμού, καθώς και του άρθρου 38, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι κατά τη διάταξη αυτή το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να περιέχει μεταξύ άλλων το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των προβαλλομένων ισχυρισμών. Ειδικότερα, για να ικανοποιεί τις ανωτέρω απαιτούμενες προϋποθέσεις, το δικόγραφο της αγωγής με την οποία ζητείται η αποκατάσταση των ζημιών που προκάλεσε κοινοτικό όργανο πρέπει να περιλαμβάνει στοιχεία επιτρέποντα την εξατομίκευση της συμπεριφοράς που ο ενάγων προσάπτει στο θεσμικό όργανο, τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι υφίσταται αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της συμπεριφοράς και της ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη, καθώς και τον χαρακτήρα και την έκταση της εν λόγω ζημίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Δεκεμβρίου 1971, 5/71, Zuckerfabrik Schöppenstedt κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 1025, προπαρατεθείσα απόφαση Automec κατά Επιτροπής, σκέψη 73).

- 33 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι εν προκειμένω η ενάγουσα απέδειξε επαρκώς από νομικής απόψεως με το δικόγραφο της αγωγής της ότι η παράνομη συμπεριφορά που προσάπτεται στα εναγόμενα όργανα συνίσταται στην έκδοση του κανονισμού 725/89, ο οποίος κηρύχθηκε ανίσχυρος από το Δικαστήριο και ότι ο κανονισμός αυτός αποτελεί την αιτία της προβαλλομένης ζημίας. Πράγματι, διαπιστώνεται ότι η ενάγουσα ισχυρίστηκε με την αγωγή της ότι ο επίμαχος κανονισμός απέτελεσε την επαρκή αιτία της προβαλλομένης ζημίας. Κατά τον τρόπο αυτό εξέθεσε, έστω συνοπτικά, σε τί συνίσταται η αιτιώδης συνάφεια που επικαλείται προς θεμελίωση του αιτήματος αποζημίωσης. Κατά συνέπεια, ο ισχυρισμός περί απαραδέκτου που προβάλλει το Συμβούλιο, ο στηριζόμενος στο ότι, αφενός, η ενάγουσα δεν διευκρίνισε σε ποια πράξη ή παράλειψη των κοινοτικών οργάνων οφείλεται η προβαλλομένη ζημία και, αφετέρου, στο ότι δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο βάσει του οποίου θα μπορούσε να αποδειχθεί η ύπαρξη αιτιώδους συναφείας μεταξύ της προβαλλομένης συμπεριφοράς και της ζημίας που υπέστη, πρέπει να απορριφθεί.
- 34 Όσον αφορά, τρίτον, τον ισχυρισμό που προβάλλει η Επιτροπή κατά του παραδεκτού της αγωγής, ο οποίος στηρίζεται στο γεγονός ότι δεν μπορεί να επιδικασθεί αποζημίωση στο πλαίσιο του άρθρου 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης για τα ποσά τα οποία αναφέρει η ενάγουσα ως ζημία την οποία υπέστη, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ, αφενός, της ζημίας που απορρέει για την ενάγουσα από την καταβολή δικαστικών εξόδων που δεν μπορούν να επιστραφούν εξ ολοκλήρου κατόπιν της αποφάσεως του εθνικού δικαστηρίου διά της οποίας περατώθηκε η διαδικασία ενώπιόν του και, αφετέρου, της ζημίας που προκύπτει για την ενάγουσα από την καταβολή τραπεζικών τόκων επί των ποσών που ισχυρίζεται ότι δανείστηκε προκειμένου να καταβάλει τον δασμό αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε με τον κανονισμό 725/89.
- 35 Όσον αφορά το παραδεκτό του αιτήματος αποκαταστάσεως της ζημίας που συνίσταται στα δικαστικά έξοδα τα οποία εξακολουθούν να επιβαρύνουν την ενάγουσα κατόπιν της αποφάσεως του εθνικού δικαστηρίου του επιληφθέντος της διαφοράς μεταξύ της ενάγουσας και του Hauptzollamt, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά παγία νομολογία του Δικαστηρίου, καίτοι η αγωγή αποζημίωσης βάσει των άρθρων 178 και 215 της Συνθήκης θεσπίστηκε ως αυτόνομο μέσο παροχής ένδικης προστασίας, που έχει τη δική του αποστολή στο πλαίσιο του συστήματος των μέσων παροχής ένδικης προστασίας και υπόκειται σε προϋποθέσεις ασκήσεως που έχουν προβλεφθεί εν όψει του αντικειμένου του, ωστόσο πρέπει να εκτιμάται σε σχέση με το όλο σύστημα παροχής ένδικης προστασίας στους ιδιώτες που καθιερώνει η Συνθήκη. Στην περίπτωση κατά

την οποία ένας ιδιώτης φρονεί ότι θίγεται από την εφαρμογή κοινοτικής νομοθετικής πράξεως την οποία θεωρεί παράνομη, έχει τη δυνατότητα, όταν η εφαρμογή της πράξεως ανατίθεται στις εθνικές αρχές, να αμφισβητήσει, επ' ευκαιρία της εφαρμογής αυτής, το κύρος της πράξεως ενώπιον εθνικού δικαστηρίου στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ αυτού και της εθνικής αρχής. Το δικαστήριο αυτό μπορεί, ή ακόμη οφείλει, υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 177 της Συνθήκης, να υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα περί του κύρους της επίμαχης κοινοτικής πράξεως. Εν τούτοις, η ύπαρξη της προσφυγής αυτής δεν μπορεί να εξασφαλίσει κατ' αποτελεσματικό τρόπο την προστασία των ενδιαφερομένων ιδιωτών παρά μόνον εφόσον μπορεί να καταλήξει σε αποκατάσταση της προβαλλομένης ζημίας (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίου 1972, 96/71, Haegemann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 245, της 12ης Απριλίου 1984, 281/82, Unifrex κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1984, σ. 1969, της 29ης Σεπτεμβρίου 1987, 81/86, De Boer Buizen κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 3677, και της 13ης Μαρτίου 1992, 282/90, Vreugdenhil κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-1937).

36 Συναφώς, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, όταν η αγωγή αποζημιώσεως ενώπιον του κοινοτικού δικαστή εξαρτάται σε ορισμένες περιπτώσεις από την προηγούμενη εξάντληση των εσωτερικών μέσων παροχής ένδικης προστασίας που παρέχουν τη δυνατότητα αμφισβητήσεως του κύρους κοινοτικής αποφάσεως, οι διαφορές που εμπίπτουν στην αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων πρέπει να επιλύονται από τα δικαστήρια αυτά κατ' εφαρμογή του εθνικού τους δικαίου, καθόσον το κοινοτικό δίκαιο δεν έχει ρυθμίσει το θέμα και ότι, ελλείψει κοινοτικών διατάξεων επ' αυτού του σημείου, εναπόκειται στις εθνικές αρχές να ρυθμίζουν όλα τα παρεπόμενα ζητήματα που έχουν σχέση με τη διαφορά της κύριας δίκης (απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Μαΐου 1976, 26/74, Roquette frères κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1976, σ. 273).

37 Από την προπαρατεθείσα νομολογία προκύπτει ότι το ζήτημα της επιστροφής των εξόδων, το οποίο είναι παρεπόμενο ζήτημα σε σχέση με τη διαφορά της κύριας δίκης μεταξύ της ενάγουσας και του Hauptzollamt για την καταβολή του δασμού αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε με τον κανονισμό 725/89, ο οποίος κηρύχθηκε ανίσχυρος, εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα του εθνικού δικαστηρίου, αυτό δε οφείλει, ελλείψει κοινοτικών μέτρων εναρμονίσεως στον τομέα αυτόν, να επιλύσει το ζήτημα αυτό, όπως άλλωστε το έπραξε εν προκειμένω, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του εφαρμοστέου εθνικού δικαίου.

38 Πρέπει να προστεθεί ότι, εν πάση περιπτώσει, κατά το άρθρο 104, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, τα εθνικά δικαστήρια είναι

αρμοδία να αποφασίζουν επί των εξόδων της διαδικασίας εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως. Στην υπό κρίση περίπτωση, πρόκειται για αίτημα αποκατάσεως ζημίας που συνίσταται στην επιβάρυνση του διαδίκου με τα έξοδα τα οποία δεν επιστράφηκαν, σύμφωνα με την απόφαση του εθνικού δικαστή που περιλάμβανε την εκκρεμή ενώπιόν του διαδικασία, κατόπιν της απαντήσεως που έδωσε το Δικαστήριο σε προδικαστικό ερώτημα που του είχε τεθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης. Το Πρωτοδικείο κρίνει επομένως ότι, καθόσον η ενάγουσα δεν ισχυρίστηκε ότι τα μέσα παροχής ένδικης προστασίας που προβλέπει το εθνικό δίκαιο δεν ήταν ικανά να της παράσχουν αποτελεσματική προστασία των δικαιωμάτων που αντλεί από το κοινοτικό δίκαιο, δεν εναπόκειται σ' αυτό να αμφισβητήσει, επ' ευκαιρία αγωγής αποζημιώσεως που ασκήθηκε ενώπιόν του, την ύπαρξη και την άσκηση της αποκλειστικής αρμοδιότητας του εθνικού δικαστηρίου δυνάμει του άρθρου 104, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, αφαιρώντας, κατά τον τρόπο αυτό, κάθε πρακτική αποτελεσματικότητα από την εν λόγω διάταξη.

- 39 Κατά συνέπεια, καθόσον αποσκοπεί στην αποκατάσταση της ζημίας που συνίσταται στην επιβάρυνση του διαδίκου με τα έξοδα που δεν επιστρέφονται κατόπιν της αποφάσεως του Finanzgericht Bremen με την οποία περατώθηκε η διαδικασία η σχετική με τη διαφορά που αφορούσε τη νομιμότητα του κανονισμού 725/89, η αγωγή της ενάγουσας είναι απαράδεκτη, δεδομένου ότι το Πρωτοδικείο δεν είναι αρμόδιο να αποφανθεί δυνάμει του άρθρου 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης επί του αιτήματος αυτού.
- 40 Ως προς τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η ενάγουσα λόγω των διαφόρων διαβιμάτων των δικηγόρων της ενώπιον πολλών τελωνειακών αρχών, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η ενάγουσα παραδεικτώς ζητεί αποκατάσταση της ζημίας αυτής στο στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι το αίτημα αυτό πρέπει να εξεταστεί μαζί με την ουσία της παρούσας αγωγής.
- 41 Όσον αφορά το αίτημα της ενάγουσας περί αποκαταστάσεως της ζημίας που συνίσταται στην καταβολή τραπεζικών τόκων επί των ποσών που ισχυρίζεται ότι δανείστηκε προκειμένου να καταβάλει τον δασμό αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε με τον κανονισμό 725/89, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι, όπως εξέθεσε η ενάγουσα με το δικόγραφο της αγωγής της και κατά τη συνεδρίαση της

18ης Μαΐου 1995, χωρίς να αντικρουσθεί συναφώς από τα κοινοτικά όργανα, κανένα μέσο παροχής ένδικης προστασίας του εσωτερικού δικαίου δεν της παρείχε τη δυνατότητα να επιτύχει αποκατάσταση της προβαλλομένης ζημίας. Πράγματι, δεδομένου ότι η στοιχειοθέτηση της ευθύνης των δημοσίων αρχών στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας εξαρτάται από την απόδειξη πταίσματος της υπεύθυνης αρχής και δεδομένου ότι το Δικαστήριο κήρυξε ανίσχυρο τον κανονισμό 725/89 λόγω της παράνομης συμπεριφοράς των κοινοτικών οργάνων και όχι των δημοσίων γερμανικών αρχών, η προηγούμενη εξάντληση των προβλεπομένων από το εσωτερικό δίκαιο μέσων παροχής ένδικης προστασίας δεν μπορεί εν προκειμένω να διασφαλίσει με αποτελεσματικό τρόπο την προστασία των δικαιωμάτων που η ενάγουσα αντλεί από το κοινοτικό δίκαιο (βλ. την προπαρατεθείσα απόφαση του Δικαστηρίου Unifrex κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, σκέψη 12, και απόφαση της 6ης Ιουνίου 1990, C-119/88, AERPO κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, I-2189, σκέψη 13).

- 42 Υπό τις συνθήκες αυτές, όπως έκρινε το Δικαστήριο στην προπαρατεθείσα απόφαση Vreugdenhil κατά Επιτροπής (σκέψεις 11 έως 15), στο μέτρο που το Συμβούλιο είναι ο συντάκτης του κανονισμού που κηρύχθηκε ανίσχυρος και αποτέλεσε την αιτία της προβαλλομένης ζημίας, το Πρωτοδικείο έχει αποκλειστική αρμοδιότητα να αποφανθεί δυνάμει των άρθρων 178 και 215 της Συνθήκης, επί αγωγής αποζημίωσης με την οποία ζητείται η αποκατάσταση ζημίας που καταλογίζεται στην Κοινότητα. Επομένως, αγωγή της ενάγουσας, καθόσον αποσκοπεί στην αποκατάσταση της ζημίας που προέκυψε από την καταβολή τραπεζικών τόκων επί των ποσών που δανείστηκε στο πλαίσιο της εφαρμογής του κανονισμού 725/89, ο οποίος κηρύχθηκε ανίσχυρος, πρέπει να θεωρηθεί ως παραδεκτή (βλ. επίσης την απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Απριλίου 1992, C-55/90, Cato κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-2533, σκέψη 17).

- 43 Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι η αγωγή πρέπει να κριθεί παραδεκτή καθόσον αποσκοπεί στην αποκατάσταση της ζημίας που η ενάγουσα υποστηρίζει ότι υπέστη λόγω των τραπεζικών τόκων που ισχυρίζεται ότι κατέβαλε στο πλαίσιο της καταβολής του δασμού αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε με τον κανονισμό 725/89, και πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

Επί της ουσίας

Ως προς την αιτία της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας

Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

44 Η ενάγουσα προβαίνει σε διάκριση μεταξύ κοινοτικών πράξεων νομοθετικού χαρακτήρα αφενός και διοικητικού χαρακτήρα αφετέρου και θεωρεί ότι τα μέτρα αντιντάμπινγκ, καίτοι λαμβάνονται υπό τη μορφή κανονισμού, δεν εντάσσονται στην πραγματικότητα σε καμία από τις δύο αυτές κατηγορίες. Κατά την ενάγουσα, ανάλογη διάκριση πρέπει να γίνει ως προς την αιτία της ευθύνης της Κοινότητας λόγω της λήψευς παρανόμων μέτρων αντιντάμπινγκ. Η ενάγουσα ισχυρίζεται επίσης ότι, όταν ο παράνομος χαρακτήρας ενός κανονισμού αντιντάμπινγκ έγκειται στην παράβαση των κανόνων που είναι συμφυείς με την εκτίμηση περίπλοκων οικονομικών περιστατικών, εφαρμόζονται οι αυστηρότερες προϋποθέσεις ευθύνης της Κοινότητας, ήτοι οι προϋποθέσεις που ρυθμίζουν την ευθύνη εκ νομοθετικών πράξεων. Τουναντίον, όταν ο παράνομος χαρακτήρας οφείλεται στην παράβαση διαδικαστικών κανόνων ή κανόνων διοικητικής φύσεως, εφαρμόζονται οι λεγόμενες «απλές» προϋποθέσεις. Κατά την ενάγουσα, η παρούσα απόφαση εμπίπτει καταρχήν στη δεύτερη κατηγορία. Το πταίσμα της Επιτροπής συνίσταται στην παράβαση του διαδικαστικού κανόνα που θέτει το άρθρο 2, παράγραφος 5, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού περί του καθορισμού της χώρας αναφοράς.

45 Συναφώς, η ενάγουσα υπογραμμίζει ότι μολοντί κατά την απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Νοεμβρίου 1989, C-122/86, Επιχειρήσεις Μεταλλευτικές Βιομηχανικές και Ναυτιλιακές κ.λπ. κατά Επιτροπής και Συμβουλίου (Συλλογή 1989, σ. 3959), εφαρμόζονται οι αυστηρότερες προϋποθέσεις ευθύνης της Κοινότητας εκ νομοθετικών πράξεων, συνεπαγομένων επιλογές οικονομικής πολιτικής, όταν πρόκειται για την εκτέλεση του βασικού κανονισμού, εν τούτοις, η απόφαση αυτή αφορούσε απόφαση της Επιτροπής να περατώσει διαδικασία αντιντάμπινγκ, για την οποία δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι αποτελούσε πράξη συνεπαγόμενη επιλογή οικονομικής πολιτικής. Στην παρούσα υπόθεση, τουναντίον, η εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 5, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού δεν συνεπαγόταν καθόλου την άσκηση εξουσίας εκτίμησης στον τομέα της οικονομικής πολιτικής, αλλά απλώς την τήρηση διαδικαστικών

διοικητικών κανόνων, όπως η αρχή της επιμελείας, η υποχρέωση αιτιολογήσεως που προβλέπεται στο άρθρο 190 της Συνθήκης ΕΟΚ και η απαγόρευση της καταχρήσεως εξουσίας.

- 46 Βάσει των σκέψεων αυτών, η ενάγουσα εξετάζει επικουρικός μόνο τις προϋποθέσεις ευθύνης της Κοινότητας εκ νομοθετικής πράξεως.
- 47 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι η ενάγουσα προσπαθεί να αποδείξει την ύπαρξη κριτηρίου όσον αφορά την εξωσυμβατική ευθύνη διαφορετικού από το κριτήριο που ισχύει όταν πρόκειται για νομοθετικές πράξεις. Κατά την Επιτροπή, στον τομέα των μέτρων αντιντάμπινγκ μόνον ο οριστικός κανονισμός αντιντάμπινγκ αφορά τους προσφεύγοντες, ενδεχόμενη δε πλάνη κατά την κατάρτιση του κανονισμού αυτού πρέπει να αντανakλάται στον κανονισμό για να μπορεί να ευδοκιμήσει αγωγή αποζημιώσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 1988, 294/86 και 77/87, Technointorg κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 6077). Εφόσον μόνον ο οριστικός κανονισμός μπορεί να αποτελέσει την αιτία ζημίας, η ευθύνη της Κοινότητας μπορεί επομένως να θεμελιωθεί εν προκειμένω μόνον εκ νομοθετικής πράξεως.
- 48 Το Συμβούλιο τονίζει ότι, εφόσον η προσφεύγουσα ζητεί αποζημίωση για τη ζημία που ισχυρίζεται ότι υπέστη λόγω της εκδόσεως του κανονισμού 725/89, το ζήτημα της ευθύνης της Κοινότητας δεν μπορεί να εκτιμηθεί παρά μόνον λαμβανομένων υπόψη των αρχών της ευθύνης εκ νομοθετικών πράξεων. Υπογραμμίζει ότι η άποψη της ενάγουσας, κατά την οποία η ευθύνη της Κοινότητας δεν καθορίζεται βάσει της φύσεως της πράξεως που προκάλεσε την προβαλλομένη ζημία αλλά βάσει της φύσεως της προβαλλομένης παραβάσεως, αντιφάσκει προς τη νομολογία του Δικαστηρίου (απόφαση της 19ης Μαΐου 1992, C-104/89 και C-37/90, Mulder κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-3061). Το Συμβούλιο παραδέχεται ωστόσο ότι, εάν στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας που προηγείται της εκδόσεως κανονισμού αντιντάμπινγκ τα κοινοτικά θεσμικά όργανα διαπράξουν ιδιάζουσα παράβαση των εφαρμοστέων κανόνων, το θιγόμενο πρόσωπο έχει τη δυνατότητα να ασκήσει αγωγή αποζημιώσεως, υπό την προϋπόθεση ωστόσο ότι αυτή ακριβώς η πλημμελής συμπεριφορά προκάλεσε την προβαλλομένη ζημία. Κατά το Συμβούλιο, η ενάγουσα δεν ισχυρίστηκε εν προκειμένω ότι ακριβώς η επιλογή της Σρι Λάνκα ως χώρας αναφοράς ή η παράλειψη των κοινοτικών θεσμικών οργάνων

να εξετάσουν με μεγαλύτερη ακρίβεια αν η Ταϊβάν μπορούσε να είναι καταλληλότερη χώρα αναφοράς προκάλεσε, αυτή και μόνο, την προβαλλόμενη ζημία.

- 49 Τέλος, το Συμβούλιο υπογραμμίζει ότι, αν κριθεί ότι θεμελιώνεται εν προκειμένω ευθύνη της Κοινότητας λόγω διοικητικής πράξεως, θα πρόκειται για παράνομη συμπεριφορά καταλογιστέα αποκλειστικά στην Επιτροπή, οπότε η παρούσα αγωγή δεν θα έπρεπε να στρέφεται εναντίον του.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 50 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι η ενάγουσα ζητεί αποζημίωση για τη ζημία την οποία ισχυρίζεται ότι υπέστη λόγω της εκδόσεως του κανονισμού 725/89, ο οποίος κηρύχθηκε ανίσχυρος από το Δικαστήριο.

- 51 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως έκρινε το Δικαστήριο στην προπαρατεθείσα απόφαση Επιχειρήσεις Μεταλλευτικές Βιομηχανικές και Ναυτιλιακές κ.λπ. κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, οι πράξεις του Συμβουλίου και της Επιτροπής που εκδίδονται στο πλαίσιο διαδικασίας η οποία μπορεί να καταλήξει ενδεχομένως στη λήψη μέτρων αντιντάμπινγκ είναι νομοθετικές πράξεις συνεπαγόμενες επιλογές οικονομικής πολιτικής και ότι, κατά παγία νομολογία, η ευθύνη της Κοινότητας δεν μπορεί να θεμελιωθεί λόγω τέτοιων πράξεων παρά μόνον εφόσον συντρέχει κατάφωρη παράβαση υπέρτερου κανόνα δικαίου που προστατεύει τους ιδιώτες (αποφάσεις του Δικαστηρίου Zuckerfabrik Schöppenstedt κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα, της 2ας Ιουνίου 1976, 56/74 έως 60/74, Kampfmeyer κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1976, σ. 291, σκέψη 13, της 25ης Μαΐου 1978, 83/76 και 94/76, 4/77, 15/77 και 40/77, HNL κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1978, σ. 381, σκέψη 4, και της 4ης Οκτωβρίου 1979, 238/78, Ireks-Arkady κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 451, σκέψη 9^ο του Πρωτοδικείου της 15ης Δεκεμβρίου 1994, T-489/93, Unifruit Hellas κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-1201, σκέψη 35, και της 21ης Φεβρουαρίου 1995, T-472/93, Campo Ebro κ.λπ. κατά Συμβουλίου, μη δημοσιευθείσα ακόμη στη Συλλογή).

- 52 Υπό τις συνθήκες αυτές το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η άποψη της ενάγουσας κατά την οποία η ευθύνη της Κοινότητας πρέπει στην προκειμένη περίπτωση να καθορισθεί βάσει της φύσεως της προβαλλομένης παραβάσεως (παραβίαση των διαδικαστικών κανόνων) και όχι βάσει της φύσεως της κοινοτικής πράξεως που προκάλεσε την προβαλλομένη ζημία δεν είναι βάσιμη και, επομένως, πρέπει να εξετασθεί αν τα εναγόμενα θεσμικά όργανα διέπραξαν κατάφωρη παραβίαση υπερτέρου κανόνα δικαίου που προστατεύει τους ιδιώτες.

Ως προς τη θεμελίωση της ευθύνης της Κοινότητας λόγω κανονιστικών πράξεων

Επί του πταίσματος

- 53 Η ενάγουσα προσάπτει στα κοινοτικά θεσμικά όργανα ότι διέπραξαν, κατά την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 5, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού, τέσσερα πταίσματα δυνάμει να θεμελιώσουν την ευθύνη της Κοινότητας, ήτοι, πρώτον, παραβίαση του άρθρου 190 της Συνθήκης, δεύτερον, προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, τρίτον, κατάχρηση εξουσίας και, τέταρτον, παραβίαση των αρχών της αρωγής και της χρηστής διοικήσεως.

Επί της προβαλλομένης παραβάσεως του άρθρου 190 της Συνθήκης

— Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

- 54 Η ενάγουσα επισημαίνει ότι με την προπαρατεθείσα απόφαση Nölle το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι οι ισχυρισμοί των θεσμικών οργάνων που αφορούσαν τα χαρακτηριστικά της αγοράς της Ταϊβάν δεν στηρίζονταν σε καμία διευκρίνιση ούτε στην παρουσίαση πραγματικών στοιχείων. Η ενάγουσα αναφέρεται επίσης στις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα στην ίδια υπόθεση ο οποίος είχε θεωρήσει επιπλέον ότι ο κανονισμός 725/89 δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένος,

επειδή αποσιωπούσε το ζήτημα της ενδεχόμενης συμβολής των ίδιων των κοινοτικών παραγωγών στη ζημία της κοινοτικής βιομηχανίας, λόγω της εκ μέρους τους πωλήσεως ψηκτρών προελεύσεως Κίνας.

- 55 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η επιχειρηματολογία της ενάγουσας δεν είναι βάσιμη δεδομένου ότι, κατά παγία νομολογία του Δικαστηρίου, παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης δεν μπορεί να θεμελιώσει την ευθύνη της Κοινότητας (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Σεπτεμβρίου 1982, 106/81, Kind κατά ΕΟΚ, Συλλογή 1982, σ. 2885).
- 56 Το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι με την προπαρατεθείσα απόφαση Nölle, το Δικαστήριο δεν διαπίστωσε, αντιθέτως προς ό,τι ισχυρίζεται η ενάγουσα, ότι ο κανονισμός 725/89 αντέβαινε στο άρθρο 190 της Συνθήκης ή ότι δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένος.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 57 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι, με την προπαρατεθείσα απόφαση Nölle, το Δικαστήριο δεν έκρινε ότι τα κοινοτικά θεσμικά όργανα είχαν παραβεί το άρθρο 190 της Συνθήκης ή ότι ο επίδικος κανονισμός δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένος. Επιπλέον, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η προπαρατεθείσα απόφαση διαπιστώνει τέτοια παράβαση, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, εν πάση περιπτώσει, κατά παγία νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, η ανεπάρκεια της αιτιολογίας κανονιστικής πράξεως δεν μπορεί να θεμελιώσει την ευθύνη της Κοινότητας (προπαρατεθείσες αποφάσεις Kind κατά ΕΟΚ, σκέψη 14, AERPO κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 20, και Unifruit Hellas κατά Επιτροπής, σκέψη 41).
- 58 Επομένως, ο πρώτος λόγος που στηρίζεται στην έλλειψη αιτιολογίας του κανονισμού 725/89 πρέπει να απορριφθεί.

Επί της προβαλλομένης προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας

— Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίδων

- 59 Κατά την ενάγουσα, από τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα επί της προπαρατεθείσας υποθέσεως Nölle προκύπτει σαφώς ότι οι παραβιάσεις της αρχής της αρωγής, του άρθρου 190 της Συνθήκης και της απαγορεύσεως καταχρήσεως εξουσίας συνιστούν σε τελική ανάλυση προσβολή του δικαιώματος των ιδιωτών για δίκαιη άμυνα, η οποία αποτελεί θεμελιώδη διάταξη που περιλαμβάνεται στο άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως περί προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών. Παρατηρεί συναφώς ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, τα θεμελιώδη δικαιώματα αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα των αρχών του δικαίου την τήρηση των οποίων διασφαλίζει το Δικαστήριο (απόφαση της 27ης Ιουνίου 1991, C-49/88, *Al Jubail Fertilizer κατά Συμβουλίου*, Συλλογή 1991, σ. I-3187).
- 60 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τα εμπλεκόμενα σε μια διαδικασία αντιντάμπινγκ μέρη δεν απολαμβάνουν όλα της ίδιας προστασίας των δικαιωμάτων άμυνας, δεδομένου ότι η έκταση της προστασίας αυτής συνδέεται στενά με την διαδικαστική τους θέση. Υπενθυμίζει ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, μόνο τα πρόσωπα τα οποία βλάπτει μια πράξη μπορούν να επικαλεστούν την προστασία των δικαιωμάτων αυτών. Όμως, στο πλαίσιο διαδικασίας αντιντάμπινγκ, οι πράξεις αυτές εκδίδονται μόνον έναντι των εξαγωγέων και όχι έναντι των εισαγωγέων όπως η ενάγουσα.
- 61 Το Συμβούλιο αμφισβητεί ότι η ενάγουσα απήλαυε προστασίας των δικαιωμάτων άμυνας της και ισχυρίζεται ότι η υποχρέωση των κοινοτικών θεσμικών οργάνων να τηρούν τις γενικές αρχές της χρηστής διοικήσεως δεν αποσκοπούν, εν προκειμένω, στην προστασία των συμφερόντων της ενάγουσας, αλλά του συνόλου. Προσθέτει ότι το γεγονός ότι η παραβίαση των αρχών αυτών μπορεί να καταλήξει στην ακύρωση μιας πράξεως δεν σημαίνει ότι οι αρχές αυτές αποσκοπούν στην προστασία των ιδιωτών.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 62 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η διαδικασία αντιντάμπινγκ και τα ενδεχόμενα μέτρα άμυνας που λαμβάνονται κατά την περάτωσή της στρέφονται μόνον κατά αλλοδαπών παραγωγών και εξαγωγέων τρίτων χωρών καθώς και, ενδεχομένως, κατά συνδεομένων εισαγωγέων και όχι κατά ανεξαρτήτων εισαγωγέων όπως η ενάγουσα (απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Νοεμβρίου 1991, C-170/89, BEUC κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-5709).
- 63 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι εν προκειμένω η διαδικασία αντιντάμπινγκ δεν κινήθηκε κατά της ενάγουσας και δεν μπορεί κατά συνέπεια να καταλήξει σε πράξη που την βλάπτει, δεδομένου ότι δεν διατυπώθηκε καμιά κατηγορία εις βάρος της. Επομένως, ο λόγος που η ενάγουσα αντλεί από την προβαλλομένη παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας εις βάρος της δεν είναι βάσιμος και πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθεί (αποφάσεις του Δικαστηρίου BEUC κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψεις 20 έως 23· της 10ης Ιουλίου 1986, 234/84, Βέλγιο κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 2263, και 40/85, Βέλγιο κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 2321, σκέψη 28).

Επί της προβαλλομένης καταχρήσεως εξουσίας

— Συνοπτική έκθεση της εκτιμήσεως των διαδικιών

- 64 Η ενάγουσα υποστηρίζει ότι, καθόσον το Δικαστήριο διαπίστωσε στη σκέψη 36 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Nölle ότι τα κοινοτικά θεσμικά όργανα προέβησαν σε στερούμενη λογικής και ακατάλληλη επιλογή στο πλαίσιο του καθορισμού της κανονικής αξίας αποδείχθηκε επίσης ότι η συμπεριφορά αυτή των κοινοτικών θεσμικών οργάνων συνιστά επιπλέον κατάχρηση εξουσίας.
- 65 Τα εναγόμενα όργανα δεν υπέβαλαν παρατηρήσεις συναφώς.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 66 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι από παγία νομολογία προκύπτει ότι μια κοινοτική πράξη ή απόφαση εκδίδεται κατά κατάχρηση εξουσίας μόνον εφόσον καθίσταται εμφανές, βάσει αντικειμενικών, προσφύρων και συγκλινουσών ενδείξεων, ότι έχει ληφθεί για την επίτευξη σκοπών διαφορετικών από εκείνους τους οποίους αναφέρει ρητώς (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 4ης Ιουλίου 1989, 198/87, Keizmann κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1989, σ. 2083, σημείο 2 της περιλήψεως της αποφάσεως, της 11ης Ιουλίου 1990, C-323/88, Sermes, Συλλογή 1990, σ. I-3027, σκέψη 33).
- 67 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι η ενάγουσα περιορίστηκε σε έναν και απλό ισχυρισμό, χωρίς να προσπαθήσει να αποδείξει το βάσιμό του και χωρίς να τον στηρίξει με οποιοδήποτε επιχείρημα ή οποιαδήποτε απόδειξη. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι ο λόγος που στηρίζεται σε κατάχρηση εξουσίας δεν είναι βάσιμος και πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθεί (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Sermes, σκέψεις 35 και 36).

Επί της προβαλλομένης παραβιάσεως της αρχής της αρωγής και των αρχών της χρηστής διοικήσεως

— Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

- 68 Η ενάγουσα υπενθυμίζει ότι με την προπαρατεθείσα απόφαση Nölle το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι τα κοινοτικά θεσμικά όργανα παρέλειψαν να λάβουν υπόψη ουσιώδη στοιχεία και δεν εξέτασαν τον φάκελο με την απαιτούμενη επιμέλεια. Κατά την ενάγουσα, η συμπεριφορά αυτή συνιστά παραβίαση της αρχής της αρωγής η οποία περιλαμβάνεται μεταξύ των εγγυήσεων που απονέμει η κοινοτική έννομη τάξη στο πλαίσιο των διοικητικών διαδικασιών (απόφαση της 21ης Νοεμβρίου 1991, C-269/90, Technische Universität München, Συλλογή 1991, σ. I-5469), και παραβίαση της αρχής του «*Offzialmaxime*», γνωστής στο γερμανικό δίκαιο, κατά την οποία η οικεία αρχή αποφασίζει περί της διαδικασίας, οπότε, εν προκειμένω, η Επιτροπή είχε την υποχρέωση, κατά την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 5, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού, να τηρήσει τις διαδικαστικές εγγυήσεις υπέρ των ιδιωτών. Επιπλέον, η παραβίαση της αρχής της αρωγής συνιστούσε εν προκειμένω προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως, που προβλέπεται στο άρθρο 7, παράγραφοι 1, στοιχείο β', 2,

στοιχείο α', 4 και 5, του βασικού κανονισμού, λόγω του ότι η Επιτροπή αγνόησε την επιχειρηματολογία της ενάγουσας όσον αφορά την επιλογή της χώρας αναφοράς.

- 69 Όσον αφορά την έκταση της προστασίας που εξασφαλίζουν οι αρχές οι οποίες παραβιάστηκαν κατά τους ισχυρισμούς της ενάγουσας, η ενάγουσα επικαλείται, ιδίως, τη νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 4ης Φεβρουαρίου 1987, 324/85, Bouteiller κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 529, της 11ης Οκτωβρίου 1990, C-200/89, FUNOC κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-3669· απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Φεβρουαρίου 1992, T-79/89, T-84/89 έως T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 και T-104/89, BASF κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-315), κατά την οποία οι κανόνες του κοινοτικού δικαίου που ρυθμίζουν όχι μόνο τους τρόπους εσωτερικής λειτουργίας των θεσμικών οργάνων, αλλά εγγυώνται επίσης την τήρηση των αρχών της νομιμότητας, της ασφάλειας δικαίου και της χρηστής διοικήσεως, τις οποίες μπορούν να επικαλεστούν φυσικά και νομικά πρόσωπα, «γεννούν δικαιώματα» και αποτελούν παράγοντα ασφάλειας δικαίου για τα οικεία πρόσωπα και καταλήγει στο συμπέρασμα ότι τα κοινοτικά θεσμικά όργανα, προβαίνοντας σε πεπλανημένη εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 5, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού, παρέβησαν κανόνες που αποσκοπούν στην τήρηση των διαδικαστικών εγγυήσεων υπέρ των ιδιωτών (αρχή της αρωγής) και οι οποίοι συνιστούν το θεμέλιο των δικαιωμάτων που οι ιδιώτες μπορούν να επικαλεστούν έναντι της διοικήσεως.
- 70 Η Επιτροπή αμφισβητεί ότι η προβαλλομένη παραβίαση της αρχής της αρωγής συνιστά παράβαση κανόνα δικαίου που προστατεύει ατομικά την ενάγουσα και θεωρεί ότι η αναφορά της ενάγουσας στην προπαρατεθείσα απόφαση Technische Universität München δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω λόγω του ότι ο ρόλος ενός εισαγωγέα κατά τον καθορισμό της χώρας αναφοράς διαφέρει από τον ρόλο του εισαγωγέα επιστημονικών οργάνων, εφόσον ο ανεξάρτητος εισαγωγέας δεν έχει καθοριστικό ρόλο στη διαδικασία αντιντάμπινγκ, η δε ληφθείσα απόφαση δεν τον αφορά άμεσα.
- 71 Η Επιτροπή παραδέχεται ότι η αρχή του «Offizialmaxime» συνεπάγεται ότι είναι υποχρεωμένη να τηρεί το καθήκον αρωγής, αλλά ισχυρίζεται ότι, για να μπορεί η αρχή της τηρήσεως του καθήκοντος αρωγής να γεννά δικαιώματα πρέπει να εξεταστεί αν, στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 2, παράγραφος

5, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού, ο ιδιώτης έχει δικαίωμα να προβάλει αίτημα που να δίνει τη δυνατότητα να προσανατολίσει αυτός τη δραστηριότητα της διοικήσεως προς την κατεύθυνση που ο ίδιος επιδιώκει ή αν η ίδια η διοίκηση αποφασίζει ως προς τη διεξαγωγή της επίμαχης διαδικασίας («*Offizialmaxime*»). Κατά την Επιτροπή, η διοικητική αρχή αποφασίζει μόνη ως προς την εφαρμογή της επίμαχης διατάξεως, οπότε η ενάγουσα δεν έχει εν προκειμένω κανένα δικαίωμα. Η Επιτροπή αμφισβητεί επίσης ότι το άρθρο 7 του βασικού κανονισμού παρέχει διαδικαστικές εγγυήσεις στην ενάγουσα, υπογραμμίζοντας ότι η διάταξη αυτή αναφέρει, κατά τρόπο μη εξαντλητικό άλλωστε, τις πηγές πληροφοριών τις οποίες μπορούν να χρησιμοποιήσουν τα κοινοτικά θεσμικά όργανα κατά την έναρξη και τη διεξαγωγή έρευνας αντιντάμπινγκ, λαμβανομένου υπόψη ότι οι εισαγωγείς αποτελούν μία μόνο από τις πηγές αυτές, οπότε υπέρ αυτών ισχύουν μόνο τα δικαιώματα που προβλέπονται από τον βασικό κανονισμό (προπαρατεθείσα απόφαση BEUC κατά Επιτροπής).

- 72 Το Συμβούλιο συμφωνεί με την επιχειρηματολογία της Επιτροπής και υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή αναγνώρισε ότι τα θεσμικά όργανα παραβίασαν την αρχή της αρωγής, αυτό δεν σημαίνει ότι παρέβησαν κανόνα δικαίου που προστατεύει τα συμφέροντα της ενάγουσας. Συναφώς, το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι, για να εξεταστεί αν η αρχή της αρωγής είναι κανόνας που προστατεύει τους ιδιώτες, πρέπει καταρχάς να καθοριστεί αν η διάταξη ή εφαρμογή της οποίας προκάλεσε την προβαλλομένη παραβίαση της αρχής αυτής έχει προστατευτικό χαρακτήρα. Καταλήγει στο συμπέρασμα ότι, καθόσον το άρθρο 2, παράγραφος 5, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού, που συνιστά εν προκειμένω την επίμαχη διάταξη, δεν προστατεύει τα συμφέροντα της ενάγουσας, ούτε η αρχή της αρωγής τα προστατεύει.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 73 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, στις περιπτώσεις κατά τις οποίες τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, ο σεβασμός των εγγυήσεων που απονέμει η κοινοτική έννομη τάξη στις διοικητικές διαδικασίες έχει ακόμη μεγαλύτερη σημασία, και ότι μεταξύ των εγγυήσεων αυτών περιλαμβάνονται κυρίως η υποχρέωση για το αρμόδιο όργανο να εξετάσει με επιμέλεια και αμεροληψία όλα τα κρίσιμα στοιχεία της οικείας υποθέσεως, το δικαίωμα του διοικουμένου να γνωστοποιήσει την άποψή του καθώς και το δικαίωμα να είναι η απόφαση επαρκώς αιτιολογημένη (προπαρατεθείσα απόφαση Technische Universität München, σκέψη 14).

- 74 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι από τις σκέψεις 30 έως 32 της προπαρατεθείσας αποφάσεως Nölle προκύπτει ότι το Δικαστήριο κήρυξε ανίσχυρο τον κανονισμό 725/89 λόγω του ότι η Επιτροπή δεν είχε λάβει υπόψη ουσιαστικά στοιχεία προκειμένου να αποδειχθεί η καταλληλότητα της χώρας αναφοράς που επελέγη και δεν εξέτασε εμπειριστατωμένα την πρόταση που διατύπωσε η ενάγουσα για την επιλογή της Ταϊβάν καθώς και τα επιχειρήματά της ως προς τον πεπλανημένο χαρακτήρα της επιλογής της Σρι Λάνκα ως χώρας αναφοράς. Ειδικότερα, το Δικαστήριο διαπίστωσε στη σκέψη 34 της προπαρατεθείσας αποφάσεως ότι οι ισχυρισμοί της Επιτροπής κατά τους οποίους η Ταϊβάν δεν ελήφθη υπόψη ως χώρα αναφοράς επειδή τα φυσικά χαρακτηριστικά και το κόστος παραγωγής των επίμαχων προϊόντων ήταν διαφορετικά και επειδή οι παραγωγοί της Ταϊβάν με τους οποίους ήρθαν σε επικοινωνία αρνήθηκαν να συνεργαστούν, δεν συνοδεύονταν από καμία διευκρίνιση ούτε από την επίκληση κάποιου πραγματικού περιστατικού.
- 75 Εν όψει των διαπιστώσεων αυτών το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η συμπεριφορά των κοινοτικών θεσμικών οργάνων όσον αφορά τον καθορισμό της χώρας αναφοράς, η οποία κολάστηκε από το Δικαστήριο με την προπαρατεθείσα απόφαση Nölle, με την κήρυξη ανισχύρου του κανονισμού 725/89, μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά παραβίαση της αρχής της αρωγής.
- 76 Το Πρωτοδικείο κρίνει άλλωστε ότι ο προστατευτικός χαρακτήρας της αρχής που παραβιάστηκε δεν μπορεί να αμφισβητηθεί στην προκειμένη περίπτωση. Πράγματι, καίτοι τα δικαιώματα που απονέμονται στα μέρη που έχουν εμπλακεί σε διαδικασία αντιντάμπινγκ εξαρτώνται από το στάδιο της διαδικασίας, την ιδιότητα υπό την οποία συμμετέχουν (οικείος εξαγωγέας, συνδεόμενος εισαγωγέας, ανεξάρτητος εισαγωγέας) καθώς και από τις διάφορες διατάξεις του βασικού κανονισμού, εν τούτοις, όταν ένας ανεξάρτητος εισαγωγέας επικαλείται επιτυχώς επαρκές συμφέρον ως «ενδιαφερόμενο πρόσωπο», προκειμένου να συμμετάσχει σε διαδικασία αντιντάμπινγκ και η Επιτροπή, παρά τις αμβιβολίες που εκφράζει η επιχειρηματολογία του εισαγωγέα αυτού ως προς την επιλογή της κατάλληλης χώρας αναφοράς, δεν εξετάζει, κατά παράβαση της υποχρεώσεως που υπέχει, σοβαρά και εμπειριστατωμένα, αν τα επιχειρήματα ή οι προτάσεις είναι βάσιμα, παραβιάζει την αρχή της αρωγής, ήτοι κανόνα προστατεύοντα τους ιδιώτες.

- 77 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι πρέπει να εξεταστεί στη συνέχεια αν στην υπό κρίση περίπτωση πρόκειται για πρόδηλη και σοβαρή παράβαση του κανόνα αυτού χωρίς να είναι ανάγκη να εξεταστεί αν η αρχή της αρωγής συνιστά υπέρτερο κανόνα δικαίου.

Ως προς τον πρόδηλο και σοβαρό χαρακτήρα της παραβίασεως της αρχής της αρωγής και των αρχών της χρηστής διοικήσεως

— Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

- 78 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι, με την προπαρατεθείσα απόφαση Nölle, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι, κατά τη διαδικασία που αφορά τον καθορισμό της χώρας αναφοράς, είχε παράσχει στην Επιτροπή στοιχεία τα οποία θα μπορούσαν να προκαλέσουν προφανείς αμφιβολίες ως προς την επιλογή της Σρι Λάνκα ως χώρας αναφοράς. Στο μέτρο που η Επιτροπή προτίμησε να αγνοήσει τις πληροφορίες αυτές χωρίς να παράσχει επαρκή εξήγηση, η στάση των κοινοτικών θεσμικών οργάνων είναι πεπλανημένη και ασύγγνωστη και συνιστά κατάφωρη υπέρβαση εξουσίας, δεδομένου ότι η βαρύτητα της παραβίασεως αυτής απορρέει από το γεγονός ότι οι αρχές που παραβιάστηκαν συνιστούν θεμελιώδεις αρχές, (απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Ιουνίου 1991, T-120/89, Stahlwerke Peine-Salzgitter κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-279, σκέψη 111).

- 79 Περαιτέρω, κατά την ενάγουσα, η βαρύτητα της παραβίασεως προκύπτει επίσης από την έκταση της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτουν τα κοινοτικά θεσμικά όργανα κατά την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 5, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού, δεδομένου ότι η τήρηση των διαδικαστικών κανόνων, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται οι αρχές της αρωγής και της χρηστής διοικήσεως, επιβάλλεται κατά μείζονα λόγο όταν τα θεσμικά κοινοτικά όργανα απολαμβάνουν εν προκειμένω ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως. Εάν έπρεπε επομένως να αποδοθεί στους παραβιασθέντες κατά την έκδοση του κανονισμού 725/89 κανόνες ιδιαίτερος αυξημένη τυπική ισχύς, λόγω του ότι το άρθρο 2, παράγραφος 5, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού χορηγεί στα κοινοτικά θεσμικά όργανα ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, τούτο θα είχε ως συνέπεια, κατά την ενάγουσα, ότι οι παραβιάσεις των αρχών της αρωγής και της χρηστής διοικήσεως θα έπρεπε να χαρακτηριστούν ως βαρείες. Τέλος, η ενάγουσα υποστηρίζει ότι,

κατά πλέον πρόσφατη νομολογία του Δικαστηρίου, το γεγονός ότι η οικεία παράβαση καταλήγει να είναι αυθαιρεσία δεν συνιστά αναγκαίο όρο για τη θεμελίωση της ευθύνης της Κοινότητας (απόφαση της 18ης Μαΐου 1993, C-220/91 P, Επιτροπή κατά Stahlwerke Peine-Salzgitter, Συλλογή 1993, σ. I-2393).

80 Η Επιτροπή διευκρινίζει ότι με την απόφαση Nölle το Δικαστήριο αναφέρθηκε αποκλειστικά στο γεγονός ότι η Nölle είχε γνωστοποιήσει στην Επιτροπή επαρκή στοιχεία από τα οποία προέκυπταν αμφιβολίες ως προς τον κατάλληλο και εύλογο χαρακτήρα της επιλογής της Σρι Λάνκα ως χώρας αναφοράς. Για να θεμελιωθεί η ευθύνη της Κοινότητας εκ νομοθετικής πράξεως θα έπρεπε, κατά την Επιτροπή να υφίσταται κατάφωρη παραβίαση, ήτοι βαρεία και πρόσδελη, η οποία να συνιστά σχεδόν αυθαιρεσία. Κατά την Επιτροπή όμως, το αμφίβολο είναι το αντίθετο του κατάφωρου και του αυθαίρετου.

81 Η Επιτροπή δεν δέχεται επίσης ότι η προβαλλομένη παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 5, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού πρέπει να χαρακτηριστεί ως βαρεία. Υπενθυμίζει ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η έκταση της προστασίας των διαδικαστικών δικαιωμάτων των ιδιωτών που έχουν εμπλακεί σε διαδικασία αντιντάμπινγκ εξαρτάται από τη διαδικαστική τους θέση. Η Επιτροπή θεωρεί ότι η ενάγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί βαρεία προσβολή των σχετικών με τη διαδικασία δικαιωμάτων της προβάλλοντας την ύπαρξη στενής σχέσεως μεταξύ των περιθωρίων εκτιμήσεως που διαθέτει η Επιτροπή κατά τη θέση σε εφαρμογή των διατάξεων του βασικού κανονισμού και του αυστηρού σεβασμού τον οποίον οφείλει στα διαδικαστικά δικαιώματα των ενδιαφερομένων μερών, διότι η ενάγουσα δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ενδιαφερόμενο μέρος κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου (προπαρατεθείσα απόφαση BEUC κατά Επιτροπής).

82 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η άποψη της ενάγουσας, κατά την οποία μια συμπεριφορά που τείνει προς την αυθαιρεσία δεν είναι πλέον απαραίτητη προϋπόθεση για τη θεμελίωση της ευθύνης της Κοινότητας, δεν βρίσκει, πράγματι, κανένα στήριγμα στη νομολογία.

- 83 Το Συμβούλιο παρατηρεί ότι τα κοινοτικά θεσμικά όργανα δεν ενήργησαν κατά τρόπο αυθαίρετο, αλλά ότι απλώς εκτίμησαν πεπλανημένα την έκταση της υποχρέωσης έρευνας που υπέχουν κατά την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 5, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού.
- 84 Το Συμβούλιο απορρίπτει επίσης την άποψη της ενάγουσας ότι η παράβαση κανόνα δικαίου που συνεπάγεται την άσκηση σχετικώς ευρείας εξουσίας εκτίμησης θεωρείται αυτομάτως βαρεία. Κατά το Συμβούλιο, η εκτίμηση αυτή εξαρτάται από τις ειδικές συνθήκες της υπό κρίση περιπτώσεως. Η ενάγουσα όμως δεν εξήγησε γιατί η παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 5, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού θα έπρεπε να θεωρηθεί ως βαρεία. Τέλος, το Συμβούλιο τονίζει ότι δεν μπορεί, εξάλλου, να θεωρηθεί βαρεία η παράβαση της επίμαχης διατάξεως, λόγω της παραβιάσεως θεμελιωδών αρχών που συνεπάγεται η εφαρμογή της, διότι δεν υπήρξε εν προκειμένω παραβίαση τέτοιων αρχών.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 85 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά παγία νομολογία, κατάφωρη παράβαση διατάξεως συνεπάγεται, σε περίπτωση νομοθετικής δράσεως, όπως εν προκειμένω, χαρακτηριζόμενη από την άσκηση ευρείας εξουσίας εκτίμησης, αναγκαίας για την εφαρμογή της κοινής εμπορικής πολιτικής, ότι η ευθύνη της Κοινότητας δεν μπορεί να θεμελιωθεί παρά μόνον εφόσον το οικείο θεσμικό όργανο παρέβη προδήλως και σοβαρώς τα όρια που επιβάλλονται στην άσκηση των εξουσιών του (βλ. τις προπαρατεθείσες αποφάσεις HNL κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Mulder κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Campo Ebro κ.λπ. κατά Συμβουλίου).
- 86 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι με την προπαρατεθείσα απόφασή του Nölle το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι «ο Nölle προσκόμισε στοιχεία που ήταν ήδη γνωστά στην Επιτροπή και το Συμβούλιο κατά τη διάρκεια της διαδικασίας αντιντάμπινγκ και ικανά να δημιουργήσουν αμφιβολίες ως προς την καταλληλότητα και το εύλογο της επιλογής της Σρι Λάνκα ως χώρας αναφοράς» και ότι

«μολονότι τα κοινοτικά όργανα υποχρεούνται να λαμβάνουν υπόψη τους όλες τις χώρες αναφοράς που προτείνονται από τα μέρη που συμμετέχουν σε διαδικασία αντιντάμπινγκ, οι αμφιβολίες που προέκυψαν εν προκειμένω, ως προς την επιλογή της Σρι Λάνκα, έπρεπε να οδηγήσουν την Επιτροπή σε πλέον εμπεριστατωμένη εξέταση της προτάσεως του προσφεύγοντος» (σκέψεις 30 και 32 της προπαρατεθείσας αποφάσεως).

87 Επομένως, πρέπει να διαπιστωθεί ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις αυτές που διατύπωσε το Δικαστήριο στην προπαρατεθείσα απόφαση Nölle, το Δικαστήριο δεν έκρινε ότι η επιλογή της Σρι Λάνκα ως χώρας αναφοράς ήταν πεπλανημένη και ότι απλώς διαπίστωσε ότι, εν όψει των αμφιβολιών που διατύπωσε η προσφεύγουσα, η Επιτροπή θα έπρεπε να διεξαγάγει πλέον εμπεριστατωμένη έρευνα προκειμένου να εξετάσει αν, όπως είχε ισχυριστεί η προσφεύγουσα, η Ταϊβάν μπορούσε να είναι πλέον κατάλληλη επιλογή. Όπως, όμως, ορθώς υπογραμμίζει η Επιτροπή, το αμφίβολο δεν μπορεί κατά κανένα τρόπο να είναι κατάφωρο και αυθαίρετο.

88 Πράγματι, επιβάλλεται σχετικώς να τονιστεί ότι, εν όψει των αμφιβολιών που προκάλεσαν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας ως προς την καταλληλότητα της επιλογής της Σρι Λάνκα ως χώρας αναφοράς, η Επιτροπή δεν παρέλειψε να εξετάσει αν η Ταϊβάν μπορούσε, τουναντίον, να αποτελέσει καταλληλότερη χώρα αναφοράς, συμπεριφορά η οποία, στην περίπτωση αυτή, θα μπορούσε να αποτελέσει σοβαρή παραβίαση των υποχρεώσεων χρηστής διοικήσεως έναντι των μερών που μετέχουν στη διαδικασία, αλλά δεν κατέβαλε σχετικώς σοβαρή και επαρκή προσπάθεια. Τούτο προκύπτει σαφώς από τη σκέψη 34 της αποφάσεως Nölle, όπου το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι το έγγραφο που η Επιτροπή είχε απευθύνει στους δύο κύριους παραγωγούς της Ταϊβάν δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως επαρκής προσπάθεια συλλογής πληροφοριών, εν όψει του περιεχομένου του εγγράφου αυτού και της εξαιρετικά σύντομης προθεσμίας απαντήσεως, που καθιστούσε στην πράξη αδύνατη τη συνεργασία των παραγωγών αυτών.

89 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, καθόσον τα κοινοτικά όργανα δεν παρέβησαν πλήρως το καθήκον αρωγής και χρηστής διοικήσεως έναντι της ενάγουσας αλλά, απλώς, επλανήθησαν ως προς την έκταση των υποχρεώσεων που απορρέουν από την αρχή αυτή, η παραβίαση της αρχής της αρωγής δεν μπορεί να χαρακτηριστεί εν προκειμένω ως κατάφωρη παραβίαση ή ως πρὸδηλη και

βαρεία παραβίαση, κατά την έννοια της νομολογίας του Δικαστηρίου (βλ. τις αποφάσεις HNL κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, προπαρατεθείσα, της 5ης Δεκεμβρίου 1979, 116/77 και 124/77, *Amylum και Tunnel Refineries* κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1979/II, σ. 691· 143/77, *Koninklijke Scholten-Honig* κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 723).

90 Πρέπει εν πάση περιπτώσει να προστεθεί ότι, ακόμη και αν η Επιτροπή είχε εξετάσει σοβαρότερα το ενδεχόμενο να είναι η Ταϊβάν κατάλληλη χώρα αναφοράς, τίποτα δεν αποκλείει να είχε αποδειχθεί κατά το πέρας της εξέτασής αυτής ότι η Σρι Λάνκα ήταν κατάλληλη και εύλογη επιλογή, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 5, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού.

91 Επομένως, ελλείψει αρκούντως διακεκριμένης παραβάσεως κανόνα δικαίου προστατεύοντος την ενάγουσα, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί αν συντρέχουν εν προκειμένω οι άλλες προϋποθέσεις για τη θεμελίωση της ευθύνης της Κοινότητας, πρέπει να απορριφθεί η αγωγή ως αβάσιμη, τόσο ως προς το αίτημα αποζημίωσης για τους τραπεζικούς τόκους που η ενάγουσα χρειάστηκε να καταβάλει επί των ποσών που δανείστηκε για την καταβολή του δασμού αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε με τον κανονισμό 725/89 όσο και ως προς το αίτημα αποζημίωσης για τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε λόγω των διαφόρων διαβημάτων των δικηγόρων της προς τις τελωνειακές αρχές.

Επί των δικαστικών εξόδων

92 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή η ενάγουσα ηττήθηκε, πρέπει να φέρει τα δικά της έξοδα καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν το Συμβούλιο και η Επιτροπή που υπέβαλαν σχετικό αίτημα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την αγωγή.
- 2) Καταδικάζει την ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Cruz Vilaça

Barrington

Kirschner

Καλογερόπουλος

Tiili

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 18 Σεπτεμβρίου 1995.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

J. L. Cruz Vilaça